

Kirjad maakera kuklapoolelt

Meie kooli vilistlane Pille Aasamets viibib Austraalias, Canberras. Otsides aastaks erialast tegevust asus ta tööle suvise metsatule-tõrjujana. Ootamatult avastas ta ennast keset katsumust. Selleaastased tulekahjud Austraalias on võtnud katastroofi ulatuse. Sealsest elust annavad aimu Pille kirjad.

Date: Thu, 29 Jan 2009 17:10:53

From: Pille Aasamets

Kirjutan töö juurest. Viimased kaks nädalat on hullumeelsed olnud. Tööl oleme pidevalt õues 35-37 C kuumuse ja vahel kuni 60% õhuniiskusega. See nädal saab jälle raske olema: kuulutasid juba oranži valmisoleku. Ainult punane on hullem kui oranž. See tähendab, et tööl oleme hommikul üheteistkümnest õhtul seitsmeni. Meil on kaks suuremat tulekahju ka käimas. Üks varasem oli Sydney lähedal ning ACT RAFT (*Australian Capital Territory Rural Area Firefighting Team*) saadeti helikopterite abiga mägedes asuvatesse metsadesse. Tunnen pooli neist töö kaudu, sest peame ka nendega koos vahetustes olema. Praegu on tüübid ranniku lähedal olevat tulekahju kustutamas. Ise päris tulekahjul endiselt osalenud ei ole. Puudust ei tunne, sest niigi palav. Muud nagu midagi. Pruun madu hoidis mind ennist kinni, kui kontorisse tulla tahtsin. Lamas ta ühe meetri kaugusel masinapargi kontoriuksest. Vahtisin tollega läbi ukseklaasi 15min tõtt. Olevat mürgisuselt kolmas madu maailmas. (Y)

Date: Sat, 7 Feb 2009 10:14:20

From: Pille Aasamets

Täna on mul esimene puhkepäev 12-päevase töö järel. See nädalavahetus on totaalne tulekeeld koos ekstreemse tuleohuga. Seetõttu on kõik sõidukid mehitatud ja metsatuletõrjujad tööl hommikul kümnest õhtul kaheksani. Eile saadeti mingi suure bossi poolt laiali kirjad valitsusasutustesse ja mujale: „Kui ei

ole vaja, ärge reisige, ärge minge toast välja, otsige kliimaseadmetega

korras ja et mind ei saadeta õnneks veel kuhugi.

Foto: Malcolm Gale

Esimest korda tulekahjul.

ruumidest varjupaika, jooge vett, kandke mütsi, päikesekreemi, riideid” jne. Canberras oli minu arust temperatuur kuni 42°C, aga ma ei ole kindel. Töö juures üks kuttidest rääkis, et Ballaratis on metsatulekahju indeks 163% ja heinamaade oma 235%! Tuul on 60 km/h, kohati 100 km/h. Lisaks on õhuniiskus 5%. Seal hakkab muru niisamagi juba põlema vist. Eile jälle magasin kõhule asetatud märjaks tehtud rätiga, ventilaator õhku peale puhumas. Öösel ei läinud ka eriti jahedamaks. PS. -21 on hullumoodi parem kui +45. Alati saab riideid juurde toppida. Vähemaks võtta aga enam ei anna.

Date: Mon, 9 Feb 2009 00:43:26

From: Pille Aasamets

Vabandust, et eile teid üles ajasin. Esiteks arvestasin valesti kellaega ja teiseks õnneks vist teieni uudised Canberra tuletõrjujate mobilisatsioonist Melbourne veel ei jõudnud. Ma hakkasin pereliikmetelt ja ka Eestist liialt palju sõnumeid saama ja siis otsustasin teile helistada ja öelda, et minuga siiaaani kõik

Ma osalesin täna esimesel tulekahjul. Metsa sees oli 50m x 70m ülaske, autodega ligipääsmatu ala. Me tegime samalaadset roppu tuletõrjumist, mida tegid inimesed 70 aastat tagasi: mehhaaniliselt teed ühemeetrise riba põlengu ja põlemata ala vahele. Pidime oma seljakotikesed vett täis valama ja tulega võitlema minema. Helikopter pommitas tuld 4 korda.

Date: Tue, 10 Feb 2009 17:01:53

From: Pille Aasamets

Austraalias valitseb suur kurbus. Eelmine suur tulekahju oli aastal 2001. See nõudis vist kaks inimelu ja põletas palju karjaloomi ja elamuid. Inimesed aga surid autoõnnetuste pärast ja südamerabandusse. Sarnane asi oli viimati aastal 1983, mida siin kutsutakse *Ash Wednesday*. Ja see nõudis ca 75 inimese elu. Samas, elu on ju edasi läinud, infolevik kiiremaks ja paremaks muutunud, inimesi õpetatakse tulega käituma ja selle eest ära jooksmas. Ja nüüd sureb siis rohkem inimesi kui enne.

„Lilleõis ja kondoom - muud pole naistepäevaks vajagi“

✿ **Mari TIKERPUU**

Alati, kui ma olen sunnitud esimeselt korrusele teisele jalutama, keerleb mul peas üksainus mõte: ega ometi pole järjekordseid turteltuvisid kuskil aknalaua amelema? Kui mõned aastad tagasi pandi karmikäeliselt paika, et avalik õrnutsemine jäägu väljaspoole kooliseinu, siis nüüdseks on see armunute meelas käitumine uuesti moodi tulnud. Kuna tulekul oli naistepäev, siis otsustas ka toimetuse, et muudaks kõikide paarikese koolipäeva natukenegi päikselisemaks ning seetõttu jagasime neidudele lilli ja noormeestele kondoomi. Nii igaks juhuks.

Meie eesmärgiks oli näha pigem armunute emotsioone, mida erkpunane kondoomipakk ja kaunis roosinupp esile võivad tuua, kui tunnustada noorte armastust ja propageerida turvaseksi. Ehkki ka need olid kogu eksperimendi juures väga tähtsal kohal. Kooliseinte vahel on läbi aastate mitmed armulood alguse saanud, kuid nagu minevik ja olevik näitavad, siis paraku oli ka praeguste tüdrukute-poiste vahel näha lihtlabast „mängime-et-oleme-paar-sest-see-on-ju-lahe“-olekut. Siiski saime nii-öelda kapist välja tuua mõned paarid, kelle kohta jutud käisid, kuid midagi kindlat teada

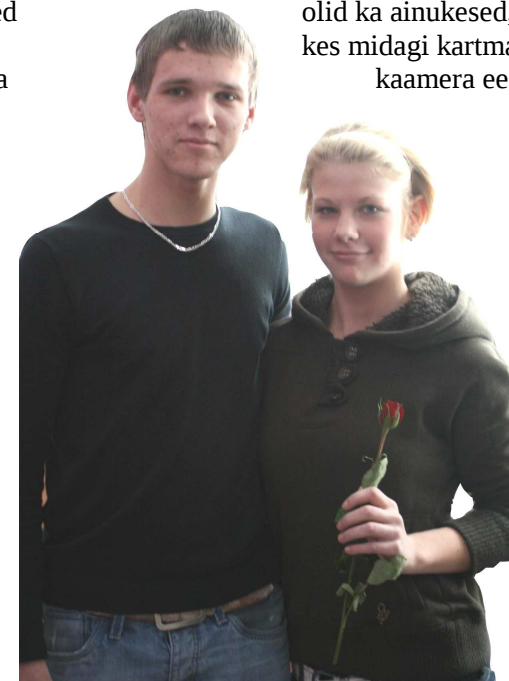

Fotod: Henri Parrol

polnud. Ettevõtmise alguses panime punases pakendis olevad Durexi Love kollektsioonist olevad kondoomid kaunile alusele, et asi natukenegi pidulikum tunduks ning erivärvilised roosid pistime vette. Seejärel tuli uhkel sammul koos kaameramehga kooli „tibulinnukesi“ otsima asuda. Iial ei või ju teada, kuhu meie paarikesed suure armastusega tormanud on. Esimesteks väljavalituteks osutusid Andres ja Kätlin, kelle vahel pidavat nende sõnul tõeline armastus valitsema. Kui me aga neile teatasime, et seoses naistepäevaga on nad valitud kooli nunnuks paariks ning seetõttu saavad lilleõie ja kondoomi, valitses nende näos pigem ehmatuse kui õnnis rõõmutunne. No olgem ausad, kui mulle keset suurt kallistamist ja musitamist ligi hüpataks suure kondoomi- ja lillekuhilaga, siis võtaks see mind ka päris hirmule. Nii et anname neile andeks, sest selja taha piiludes nägime, et kingituste üle oli neil ikka päris hea meel. Kiirel sammul edasi liikudes pidime tõdema, et kolmas korrus oligi ainult Andrese ja Kätlini päralt. Siiski püüdsime muusikaklassi ees kinni järjekordsed armunud, Deivy ja Jani. Kui olime neile meie teksti ette

vristanud, siis paistis noorte silmadest justkui sädet. Seepeale püüdis Jan taldrikult peoga kondoomi kahmata, kuid me pidime poisile pettumuse valmistama, sest igale paarile oli ette nähtud AINULT üks kondoom. Kahju küll. Jõudes esimesele korrusele, tahtsid kaks kutti 10-ndast klassist samuti kondoomi saada ning selle nimel olid nad isegi nõus geipaari mängima. Me nägime siiski nende kavatsused läbi ja seetõttu jäid poisid pika ninaga. Järgmises vahetunnis võtsime luubi alla Geidi ja Karlise. Nemad on

meie kooli salapaaride, kes on oma äsjatärganud armumist kavalalt varjata püüdnud. Ometigi peame neile kiitust avaldama, sest nemad olid ka ainukesed, kes midagi kartmata kaamera ees

poseerisid. Super lihtsalt! Pärast suurt fotosessiooni panime paari ka kaks 11-ndikku, kes pika selgitustöö järel meile selgeks tegid, et mõlemal on tegelikult see ÕIGE juba olemas. Ehk tuleks siis vältida koolis sellist liialt ühemõttelist käitumist, mis rahva teisele arvamusel paneb. Meie suur lootus järjekordseid armunuid, Helinit ja Tanelit rõõmustada, läks vett vedama, sest sel päeval leidsime poisi üksi aknalaua äärest, vaatamas nukralt lume alla mattunud staadionit. Ehk veab millalgi tulevikus. Kuigi noorus on ilus aeg ja kes meist ei tahaks tunda end armastatuna ja vajatusena, peaks siiski suutma ennast koolis tagasi hoida, et mitte ennast ja teisi koolikaaslast imelikku olukorda panna. Meie eksperiment tõestas, et alati, kui midagi tasuta saab, on kõik kõigeeks valmis. Isegi kui see nõuab omasooarmastajaks hakkamist. Loodame, et meie kooli paarikesed jäid kingitustega rahule ning teadke, et oma suurt kiindumust on võimalik ka ilma liigse amelemiseta näidata. Kaunist naistepäeva kõigile naistele tagantjärele!